

Mattias Edvardsson

Flickorna vid altaret

Brottsplats Söderslätt

Bokförlaget Forum

Tidigare av författaren
En nästan sann historia
En helt vanlig familj
Goda grannar
En familjetragedi
Lova mig tystnad

Tidigare delar i Brottpsats Söderslätt
Gravglänta
Vykort från en mördare

Citatet av Charles Baudelaire på sida 79 är översatt av Bertil Malmberg

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

info@forum.se

www.forum.se

Copyright © Mattias Edvardsson 2026
Svensk utgåva enligt avtal med Ahlander Agency

Omslag : Michael Ceken

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-50663-0

MAJ 1995

KAPITEL 1

Rebecka satt i pyjamas och läste Bibeln när tumultet bröt ut. Hennes första tanke var att syskonen Odén hade rykt ihop igen. Den senaste tiden hade Erik och Ester bråkat varje dag. Rebecka hatade det. Hon ville inte ta ställning och välja sida hela tiden, men det måste hon förstås, och då var det självklart att ta Eriks parti. En bra fästmö gjorde så. Man var lojal.

Oväsendet fortsatte där nere. Skrik och slammer, snabba fotsteg, en dörr som slog igen. Rebecka la ifrån sig Bibeln på klaffbordet och knäppte den översta knappen i pyjamas-skjortan innan hon öppnade dörren och gick bort mot trappan.

När pappa berättat att de skulle flytta hit hade hon blivit överlycklig. Rebecka hade länge drömt om ett liv på landet. Dessutom fick hon bo tillsammans med Erik.

Nu stod hon i den rangliga trappan med ett fast grepp om ledstången. Nere i hallen kom hennes mamma springande med klänningen fladdrande runt knäna.

Rebecka rusade efter henne.

”Vad är det som händer?”

Mamma flåsade. ”Jag har ringt efter en ambulans. Hon andas inte.”

”Vem?” Rebecka följde efter mamma. Allting snurrade. ”Vad är det som har hänt?”

Utanför badrummet stoppade Erik henne.

”Gå inte in där!”

Han slog ut med armarna för att fånga in henne i en kram, men Rebecka trängde sig snabbt förbi.

Hon stannade på tröskeln till badrummet.

På ena väggen hängde en spegel över handfatet i porslin och mittemot stod ett gammalt badkar som var fyllt med grumligt vatten.

Ett par bleka fötter stack upp från golvet.

”Ester!” skrek Rebecka.

Hon såg allt som genom en dimma. Ester låg orörlig på det blöta badrumsgolvet medan pappa och Karl-Fredrik hukade över henne.

”Ut härifrån!” vrålade Karl-Fredrik.

I nästa sekund for pappa upp och grep tag om hennes arm. Blicken skrek av panik när han försökte styra ut henne ur badrummet, men Rebecka stretade emot och sträckte på sig för att se bättre.

Längst in i badrummet stod Noel. Hennes bror.

KAPITEL 2

Gården låg avskilt, ett par hundra meter från landsvägen. En skumpig grusväg löpte genom ett stort blommande rapsfält och Hasse hann inte se fasanen förrän den rusade ut framför bilen. Han ställde sig på bromsen i precis rätt tid för att den färggranna tuppen skulle hinna in bland rapsen på andra sidan.

”Jäkla kamikazefåglar”, muttrade Hasse för sig själv.

Han hade kört hit utan att säga något. Varken Gunni eller Jytte, deras nya kollega på brottsroteln, kände till utflykten till den ensligt belägna gården i slutet av en smal grusväg strax norr om den lilla byn Södra Åby mitt på Söderslätt.

Hundarna hördes på lång väg. De hätska skallen rungade över fälten och tilltog i styrka och intensitet när han närmade sig gården. Han hade blivit förvarnad av patrullen som varit här ute förra veckan, men det var först när han såg de två bestarna bakom taggträdsstängslet som han insåg att kollegorna inte hade överdrivit. Det var inte direkt några dvärgpudlar som vaktade gården.

Efter att ha parkerat bilen stannade Hasse på tryggt avstånd från vilddjuren som visade tänderna, morrade och skällde. Saliven skvätte när de högg med käftarna i luften.

Hundarna befann sig i en tunnel av stålnät precis innanför

entrén. Om han öppnade gallerdörren skulle han kliva rakt in i odjurens fålla. I jakt på en alternativ ingång rundade Hasse logen. Gården var kringbyggd i tre sammansatta längor: en hög röd trälada, ett vitputsat stall och ett boningshus i tegel. Byggnaderna låg kloss i kloss och tycktes sakna dörrar ut mot fälten. Hasse klev ner i åkerstycket och vandrade runt hela gården bara för att konstatera att grinden som vaktades av hundarna var den enda vägen in. De som bodde här ville definitivt inte ha oväntat besök.

Patrullen som varit här ute i förra veckan hade beskrivit de boende som misstänksamma och förteguna. De hade lämnat få men samstämmiga uppgifter om vad som hänt. Kollegorna hade reagerat på att ingen verkade vara så uppriven som man kunde förvänta sig när en tonårsflicka just mist livet. Patrullen hade lämnat gården med en känsla av obehag, men inom ett par timmar hade rättsläkaren avskrivit dödsfallet som självmord, och ordningspatrullen hade lämnat över ärendet till brottsroteln enligt gängse praxis.

”Kan jag hjälpa dig?”

En tunnhårig man i fyrtioårsåldern kom gående över gårdsplanen. Han fick ropa för att överrösta hundarna.

”Jag kommer från Trelleborgspolisen.” Hasse grävde i jeansens bakficka efter sin legitimation. Byxorna var säkert tio år gamla och hade alltid krävt ett bälte för att inte kasa ner, men sedan han slutat röka hade det tvärtom blivit svårt att knäppa knappen. ”Jag vill ställa några frågor om Ester Odén.”

Flickan som omkommit på gården var född 1977. Hon hade inte ens hunnit fylla arton. På passfotot som Hasse tagit del av såg hon ut som en liten flicka: linblont hår och ljusblå ögon, ett försiktigt leende och sommarfräknar runt näsan.

”Polisen har redan varit här”, ropade den tunnhårige och försökte förgäves få tyst på hundarna. ”De förhörde oss i förra veckan.”

Hasse hade väntat sig en defensiv hållning, kanske rent av fientlighet. Han hade funderat på vad Gunni skulle ha gjort i en sådan här situation och kommit fram till att han borde bemöta människorna på gården med välvilja och vänlighet. Hur nu det skulle gå till.

”Jag kommer från kriminalpolisen. Brottsroteln.” Han fyrade av ett tillmötesgående leende genom gallret. ”Vi följer alltid upp vad som hänt när en så pass ung person förolyckats. Det är ett rent rutinärende.”

”Jag förstår”, sa den tunnhåriga. ”Dröj ett ögonblick bara så ska vi låsa in hundarna.”

Han skyndade bort mot stallängan. Under tiden försökte Hasse stirra ut monstren på andra sidan stängslet. Var det inte så man skulle göra? Visa vem som bestämde? Hundarna blev tvärtom ännu ilsknare och klippte med käftarna tills Hasse kände sig nödd att backa undan.

”Nu räcker det!” röt en röst från gården. ”Sssccchhh!”

Hundarna vände sig om, fällde ner raggen och lommade runt i cirklar. Den tunnhåriga mannen hade återvänt tillsammans med en kille i tjugofemårsåldern. Det var ynglingen som hade fått tyst på hundarna.

Utän minsta tecken på rädsla öppnade grabben upp slussen och klev rakt in. Med en svepande armrörelse fick han båda bestarna att pipa in genom en meterbred lucka i laduväggen, där han sköt igen en grind.

”Det är Eriks hundar”, sa den andre mannen, som nu vågade sig in i passagen för att öppna gallerdörren åt Hasse. ”De lyder inte mig.”

Den unge killen var lång, nästan två meter, bredaxlad med muskulösa armar. Han var iförd blåställ och det hängde ett par hörselkåpor runt halsen. Han slog av lite sågspån från handen och hälsade på Hasse.

”Erik Odén.”

Den avlidna Esters tre år äldre bror.

Hasse beklagade sorgen.

”Jag heter Pascal”, sa den tunnhåriga. ”Följ med bort till boningshuset.”

Pascal Lind. Hasse hade noterat namnet när han läst polisrapporten.

”Hur många är det som bor här?” frågade han när de gick över den stora innergården.

”Vi är tre familjer. Och en ensamstående.”

Pascal verkade inte vilja gå närmare in på saken.

”Är det ett slags kollektiv?” frågade Hasse.

En sekt, hade kollegorna som varit här förra veckan sagt.

Pascal drog på svaret.

”Vi är en samling individer som delar livsåskådning. Vi förenas genom vår tro.”

”Och vad är det ni tror på?” frågade Hasse.

”Bibeln.” Det lät så självklart. ”Jesus och Jehova.”

Hasse tänkte åter på Gunni och bet sig i tungan. Vem var han att döma? Folk fick tro på själva Fan om de så ville.

”Är det okej att jag fortsätter jobba?” frågade den unge Erik och pekade mot stallängan med sadeltak och små välvda fönster. ”Jag var mitt uppe i en sak.”

”Vi håller på att renovera”, förklarade Pascal. ”När vi flyttade hit i julas var byggnaderna rejält nergångna. Men tillsammans ska vi nog få det fint.”

Hasse såg sig omkring medan Erik återvände till det gamla stallet. Gården hade helt klart potential, men det skulle krävas mycket pengar och många arbetstimmar för att få allt i ordning.

”Jag ska hämta min sväger”, sa Pascal. ”Det är han som äger gården.”

De gick förbi en gammal gårdspump. Hasse tänkte på kollegornas promemoria.

”Du var med och hittade henne, va? Ester?”

Pascal stannade framför stentrappan som ledde upp till boningshuset.

”Det var fruktansvärt. Jag trodde aldrig . . .”

Enligt ordningspatrullens PM hade det uppstått panik på gården den kväll då Ester låst in sig i badrummet och vägrat svara på tilltal.

”Hon hade varit där inne i över en timme”, fortsatte Pascal. ”Vi bankade och ropade. Till sist hämtade jag en kniv och dyrkade upp låset.”

”Vad hade hänt?” frågade Hasse.

Han ville höra Pascal berätta med egna ord.

”Hon låg i badkaret med näsan under vattnet. Jag och min svåger hjälptes åt att dra upp henne. Vi gjorde verkligen allt vi kunde, men det var för sent.”

Mинnet verkade skaka om honom.

Strax därpå öppnades dörren till boningshuset och Pascal ryckte till och rätade på sig.

”Det här är Hasse”, sa han. ”Från polisen.”

Karl-Fredrik Nilsson klev ut på trappan. Han var sig lik. Blicken intagande och leendet välkomnande. Tankarna gick till en mäklare eller bilförsäljare. Om man inte visste något om hans bakgrund kunde han säkert framstå som charmerande.

”Det här är min svåger”, fortsatte Pascal. ”Karl-Fredrik Nilsson.”

Hasse mötte Karl-Fredriks nyfikna blick. Så fort han förstätt vem som ägde gården hade han bestämt sig för att åka hit.

”Vi har träffats förut”, sa han.

Karl-Fredrik gapade förvånat. Sedan förändrades blicken.

KAPITEL 3

Gunni Hilding tog ett steg ut i solen. Hon älskade den här tiden på året, när maj stod i blom och allt väcktes till liv igen. Det gick kalvar intill korna i grannens hage och staren ungar sprang på taniga ben över gårdsplanen.

”Monika vill göra en anmälan till socialtjänsten.” Moster Kerstin satt på en bänk på husets skuggsida med en kopp kaffe och en cigarett när Gunni knäppte loss skyddsvästen och stampade bort intorkad lera från stövlarna. Hon hade hunnit med en lång ridtur över slätten, mockat och ryktat och nyss lett tillbaka Stjärna till de andra hästarna i hagen.

”Förstår hon vad det innebär?” Gunnis mamma Monika hade haft en tuff vinter och vår. Först hade pappa gått bort och strax därpå hade Gerd gått tillbaka till Karl-Fredrik och flyttat in på en gård utanför Södra Åby. ”Om socialen anser att Isak och Benjamin far illa kan de bli omhändertagna och placerade i familjehem.”

Kerstin blåste ut rök genom näsan.

”Din mamma vill att pojkarna ska bo här istället.”

Gunni suckade.

”Det är inte särskilt troligt att det kommer hända.”

Hon kunde inte rå för det, men hon var nästan lika arg på sin mamma som på sin syster. Egentligen borde hon väl vara ledsen

och sårad, men ilskan var lättare att hantera. Den var handfast och tydlig. Ilskan var en eld i bröstet, knutna nävar och sammanbitna käkar. Gunni hade aldrig fått lära sig hur man sörjer.

Inne i huset satt hennes mamma på samma plats i soffan där hon suttit det senaste halvåret, i finklänning med en aura av dyr parfym och puder på kinderna. Uppklädd som till fest, men med begravning i blicken.

”Vill du inte gå ut?” frågade Gunni. ”Det är strålande sol. Häggen blommar.”

”Åh, jag är så trött.”

Så hade det låtit ända sedan i julas, då cancern tagit pappa. Några veckor senare hade Gerd helt oväntat återvänt till sin plågoande Karl-Fredrik och mamma hade blivit ännu tröttare.

”Vad gjorde vi för fel?” frågade hon om och om igen.

Det fanns inget bra svar på det.

”Man kan inte skydda någon från sig själv”, sa Gunni.

Till en början hade allt gått enligt plan. Under hösten hade Gerd och pojkarna fått professionell hjälp och sakta återhämtat sig från det trauma de gått igenom, men i samband med ett sjukhusbesök strax efter julhelgen hade Karl-Fredrik dykt upp från ingenstans. Full av ånger och löften hade han förmått Gerd att förlåta honom och flytta in på den där gården som han köpt.

”Din far sa alltid att familjen är viktigast.” Mammans röst var släpig. ”Först kommer Gud, sedan familjen.”

Skulle hon någonsin bli fri från pappa? Det spelade ingen roll att han var död och begravnen sedan månader tillbaka. Gunnis mamma var lika livegen som Gerd.

Det gick i ytterdörren och Lassie skällde glatt.

”Jag tycker i alla fall att du ska gå ut. Lite frisk luft hade gjort dig gott.”

Mamma svarade inte. Lassie kom farande som ett yrväder och Gunni böjde sig fram för att klappa honom.

”Kom”, sa hon till hunden. ”Vi ska åka hem.”

KAPITEL 4

”Berätta om sekten.”

Kriminalinspektör Jytte Kofoed bredde ut sig i stolen på Hasses kontor. Hon hade börjat på roteln strax efter årsskiftet, så snart det stått klart att Valter Roos inte ämnade återvända till Trelleborg och Hasse fått ta över chefskapet. Egentligen hade han velat rekrytera Jörgensson eller Slappen till roteln, men polismästaren hade krävt en kvinnlig utredare. Kvotering kallades det: idén om att organisationen måste bestå av en viss andel kvinnor. Som om det spelade någon roll vad man hade mellan benen.

”De kallar sig för Jehovas utvalda.” Hasse försökte att inte låta alltför raljant, men förstod av Jyttes himlande ögon att han inte lyckats särskilt väl. Och att de hade samma syn på saken. ”Det här gänget blev uteslutet ur Jehovas vittnen efter att ha varit alltför radikala i sin tolkning av Bibeln. Tydligen skickade den styrande kretsen i Jehovas hit en tillsynsman från USA som krävde att Karl-Fredrik och hans anhang antingen böjde sig för organisationens krav eller lämnade.”

”Radikala på vilket sätt?” frågade Jytte. ”Min enda erfarenhet av Jehovas vittnen är ett rart gammalt par som brukade knacka på min dörr när jag bodde i Sjöbo. De var alltid väldigt artiga och trevliga.”

”Det tror jag säkert”, sa Hasse. ”Karl-Fredrik kan också vara

väldigt trevlig. Förra sommaren tog han med sig familjen till Danmark och låste in sin fru i en stuga för att hon inte skulle lämna honom.”

”Du milde tid! Och hans fru är alltså Gunnis syster?”

”Just det. Gerd.”

Hasse ville inte säga för mycket med tanke på sin egen inblandning i höstens fritagningsmanöver, som tyvärr varken gjort från eller till. Han kände med Gunni, men nog fasen hade hon fått kortare stubin på sistone. Fast med tanke på hur mjåkig hon varit när han först lärt känna henne var det kanske bara bra att hon lärt sig ryta ifrån.

”Förutom Karl-Fredrik och Gerd bor det ytterligare två familjer på gården”, fortsatte han. ”Stället ligger undangömt i ingenmansland och den enda ingången vaktas av två blodtörstiga hundar.”

Jytte ruskade på huvudet.

”Vad sysslar de egentligen med på den där gården?”

”Fan vet, alltså. De driver ett städbolag som hälften av dem är anställda i. Och Karl-Fredrik har nyligen startat en byggfirma. Gården var i rätt dåligt skick när de köpte den, men de håller på att renovera hela rasket. Planen verkar vara någon form av självhushåll.”

Jytte såg fortsatt fundersam ut.

”Vad har Gunni sagt? Kände hon flickan som dog?”

”Ärligt talat tror jag inte att Gunni vet att någon har dött där ute.”

”Oj då”, sa Jytte. ”Vad känner vi till om flickan?”

”Hon hette Ester Odén. Sjutton år gammal. Bodde på gården med sin mamma Solveig och en tre år äldre bror, Erik.”

”Ingen pappa?”

”Avliden 1977, samma år som Ester föddes.”

”Stackars tös. Det låter inte som en drömtillvaro för en sjuttonåring att leva isolerad på en gård med halvgalningar.”

Hasse hade tänkt likadant. Å andra sidan visste han att det fanns många, även ungdomar, som trivdes i den där typen av trossamfund. Gunni hade varit en av dem.

”Ester Odén var deprimerad. Enligt läkarjournalen sökte hon vård för sitt psykiska mående för en dryg månad sedan. Läkaren ordinerade medicin och samtalsterapi, men tycks inte ha bedömt flickan som suicidal.”

”Pratade du med mamman? Vad var det hon hette?”

”Solveig.” Hasse hade naturligtvis frågat efter henne. ”Hon var inte på gården. Hon hade kört ner till begravningsbyrån i Trelleborg.”

Jytte nöp sig om hakan och tystnade. Blicken gled iväg. Hon gjorde så ibland, mitt under ett samtal. Fruktansvärt irriterande.

”Jag tänker öppna upp en förundersökning”, sa Hasse.

”Finns det grund för det?”

Jytte återvände raskt till verkligheten.

”Det tycker jag absolut.” Han plockade upp rättsläkarens rapport från skrivbordet. ”Allt talar för att Ester har drunknat. Det fanns vatten i magsäcken och kilbenshålan, lungorna var förstörade och man hittade skum i luftvägarna. Men...” Han gjorde en teatralisk paus och väntade tills han hade Jyttes fulla uppmärksamhet. ”Obduktionen påvisade även ett flertal blödningar i bröstkorgen och nackmuskulaturen.”

Jytte tycktes långt ifrån övertygad om fyndens betydelse.

”De kan väl ha uppkommit när man försökte rädda livet på henne?”

”Ja, så klart.” Han gjorde en ny paus. Den här gången suckade Jytte högt. ”Den kemiska analysen visade att hon hade diazepam i magsäcken. Samma substans som brukar kallas Valium eller Stesolid. Ångestdämpande och lugnande.”

”Utskrivna till Ester av en läkare, va?” sa Jytte.

”Förvisso. Men det är fan inget man proppar i sig precis innan man ska bada.”

”Det är sant”, sa Jytte. ”Inte om man vill leva.”

”Det är för många oklarheter.” Hasse hade redan bestämt sig. Han tänkte ta reda på vad som försiggick på den där ödsliga gården.

”Varför larmades vi inte dit ut på en gång?” frågade Jytte. ”Alla tekniska spår lär vara borta vid det här laget.”

Hasse hade reagerat likadant när han fått ärendet på sitt bord. Han hade travat ner till ordningen för att ta reda på vad fan de sysslade med, men efter ett långt samtal med patrullen som åkt ut till gården efter att Ester hittats hade han fått viss förståelse för deras beslut.

”De bedömde att det inte behövdes någon brottsplatsundersökning eftersom rättsläkaren var bensiänker på att det handlade om ett självmord. Istället lämnades ärendet över till oss för översyn i efterhand.”

”Jädrans drummel till doktor”, sa Jytte.

”Kanske det. Jag antar att han har statistiken på sin sida. Inte minst med tanke på att Ester led av en klinisk depression.”

Hasse hade inga planer på att erkänna det för Jytte, men faktum var att han nog själv också hade avskrivit ärendet med vändande post om det inte varit för att han fått syn på Karl-Fredrik Nilssons namn och förstått vilken gård det rörde sig om.

”Våra förutsättningar hade i vilket fall varit tusen gånger bättre om vi fått undersöka platsen och förhöra alla på en gång”, suckade Jytte.

”Japp.” Hasse lutade sig tillbaka i stolen. ”Men det är som jag brukar säga: Det som inte blev gjort igår kan alltid göras imorgon.”

KAPITEL 5

Gunni tittade på telefonen igen. En grå plastkoloss med snurrskiva och spiralsladd. Den ringde fortfarande inte. Rena rama Rolf var slut, liksom hennes kvällsmacka med ost och paprika.

Hon la undan pläden och reste sig ur tresitssoffan som hon fått av moster Kerstin. Lassie slog upp ögonen och skuttade ner för att följa efter henne ut i köket.

Gunni vek undan den hjärtmönstrade gardinen och kikade ut i kvällningen. Under gatlyktan mittemot låg grannens upp- och nervända eka och i gränden trängdes de gamla fiskarhusen med varandra.

Första gången Gunni fått syn på huset hade hon stått utanför en mäklarfirma och kollat på annonserna i skyltfönstret. Det lilla fiskarhuset på Östra stranden i Trelleborg hade verkat perfekt för Gerd och hennes pojkar. Men när det visade sig att lillasystemen hellre stannade kvar hos mostern i Klagstorp hade en ny tanke tagit fart. Gunni hade länge drömt om att flytta. Vid trettioåttre års ålder hade hon för första gången ett eget hem, någont som bara var hennes.

Det senaste året hade varit uppslitande. Hon såg fram emot att få börja om. Ett nytt hem, ett nytt liv. Förhoppningsvis tillsammans med Valter.

Hon tog en Rigichoklad från skafferiet.

”Vill du också ha något?” frågade hon Lassie.

Kylskåpet var nästan tomt, men det fanns i alla fall lite Herrgårdssost kvar. Hon hyvlade några skivor som Lassie svalde i ett nafs.

När Gunni kom tillbaka till soffan sänkte hon ljudet på teven. Lassie hoppade upp och la sig på filten i sitt hörn.

”Ska vi ringa till husse?”

Hunden tittade storögt på henne och viftade på svansen. Gunni tog det som ett ja. Det fick vara slut med att sitta och stirra på telefonen. Den var ju inte bara en mottagarstation.

”Hej, det är jag”, sa hon när Valter svarade. ”Gunni, alltså.”

”Hej Gunni.”

Hans röst var bomull i hennes öra.

”Hur mår du?” frågade hon.

Valter blev tyst ett tag.

”Det går upp och ner”, sa han till slut. ”Idag har det varit tufft.”

”Vad tråkigt”, sa Gunni. Hon hade också stunder, ibland hela dagar, då hon plågades av allt som hade hänt. Men till skillnad från Valter trodde hon inte på att tiga ihjäl smärtan. ”Vill du berätta mer?”

”Nej”, sa han kort. ”Det är det vanliga. Inget nytt.”

”Klarar du av att börja jobba nästa vecka?”

Efter en lång tids sjukskrivning skulle Valter bli chef för Länskriminalen i Malmö.

Han hade tidigt bestämt sig för att inte återvända till polishuset i Trelleborg. Det satt alltför många såriga minnen i väggarna där. Efter Ingas begravning hade han tillbringat jul och nyår hos sina föräldrar i Uppsala. Han hade stannat kvar där hela våren och först för några veckor sedan återvänt till Skåne efter att ha tackat ja till att leda den nyinrättade Länskriminalen med ansvar för utredningar av grova brott i Malmöhus län.

”Det ska nog gå bra. Skönt att äntligen få något annat att tänka på.”

”Jo.”

”Fungerar det bra med Hasse som chef?” frågade Valter.

Gunni ville egentligen inte prata jobb.

”Han känns piggare än någonsin”, sa hon. ”Trist att han snart måste gå i pension nu när han äntligen får basa över brottsroteln.”

Nästa år skulle Hasse fylla sextiofem.

”Det blir ännu bättre när du tar över”, sa Valter.

”Jag?” Gunni fnös till. ”Det tror jag inte.”

Hon var alldeles för ung och grön. Hon hade det inte i sig, tyckte inte om att styra och ställa så där som Hasse och Valter verkade göra.

”Kan vi höras mer en annan dag, Gunni?”

”Ja, så klart.” Det sved i bröstet. Lassie såg också besviken ut. ”Lassie hälsar.”

Hunden spetsade öronen och gav ifrån sig ett skall.

”Du får säga till om du inte orkar med honom längre”, sa Valter.

Till och med hunden påminde honom om Inga. Det var därför Lassie blivit kvar hos Gunni. I förra veckan hade han lagt ut villan i Gislöv till försäljning, bilen var redan utbytt. Det var som om han försökte radera varje spår efter sin bortgångna fru.

”Det är klart jag orkar”, sa Gunni och klappade Lassie på huvudet.

Som tur var kunde hon lämna hunden på mosterns gård när hon arbetade.

”Vi hörs, Gunni.”

Valter avslutade samtalet. Det tutade i örat en stund innan hon la på luren.

Lassie sträckte på benen och la huvudet i hennes knä.

”Varför ska det vara så svårt?” sa hon.

Lassie såg på henne som om han förstod. Men han hade inget svar.

Hon tittade på telefonen igen. Det var som om allt höll på att rinna ut i sanden. Som ett dåligt slut på en kärleksfilm.